

Praha - Žižkov, 30. 9. 2018
P. Jareš

Uzdravující milost

L 7, 36 – 50

Všichni jsme Božími dlužníky – a velkými dlužníky! To proto, že všichni jsme se mnohokrát provinili proti Bohu i proti lidem. Hřešili jsme. Ježíš přišel do světa proto, aby nám Bůh mohl onen velký dluh spravedlivě odpustit. Náš dluh splatil Kristus svou smrtí. Potíž je však v tom, že většina lidí si svou zadluženost u Boha neuvědomuje. Lidé snad většinou vědí, že nejsou dokonalí a úplně svatí. Ale nepřijde jim to až tak vážné. Vždycky můžete najít někoho, kdo dělá horší věci, než vy. Když si však své hříchy uvědomujeme, vidíme i Ježíše úplně jinak než dřív. Vidíme, jak je vzácný. Vidíme, jak naprosto nevšední dar nám Bůh dal, když poslal Krista do světa. Jaký je náš vztah k Pánu Ježíši? Jsme vůči němu spíše odměření, nebo vřelí? Jsme spíš jako hostitel Šimon, nebo jako žena se špatnou pověstí? V našem přístupu se odráží, nakolik v Krista doopravdy věříme. Odráží se v něm, nakolik známe Krista i sami sebe.

Ježíšův hostitel Šimon byl farizeus. Farizeové představovali nejpřísnější směr židovského náboženství – velmi dbali na dodržování Mojžíšova zákona a všech tradic. Vypadá to, že Ježíše pozval k sobě domů proto, že si ho chtěl prověřit. Chtěl zjistit, zda je Ježíš prorok – tedy člověk, kterého poslal Bůh a skrze něhož Bůh mluví. Šimon byl opatrný a poněkud odměřený. Pozval sice Ježíše na oběd, ale nechtěl mu dávat najevo moc velkou náklonnost. Chtěl jen zvědět, co je Ježíš zač. U stolu zřejmě leželi, jak bylo tehdy zvykem. Jejich nohy směřovaly ven od stolu. Žena, která se v domě náhle objevila, tak měla k Ježíšovým nohám snadný přístup. Její počínání bylo společensky nevhodné. Ostatně vypadalo by to divně i dnes. Jí to však bylo zcela evidentně jedno. Bylo jí už jedno, co si o ní kdo pomyslí. Byla to žena špatné pověsti – pravděpodobně prostitutka. V Ježíši však rozpoznala někoho, kdo jí dává šanci začít úplně nový život. Svou lásku k Ježíši projevila, jak nejlépe uměla. Smáčela Ježíšovy nohy svými slzami, vysoušela je svými vlasy. Líbala je a mazala vonným olejem. Při povrchním pohledu prostě skandál. Hospodin však hledí k srdci (1S 16, 7).

Takový povrchní pohled měl i Ježíšův hostitel. Usoudil, že Ježíš nemůže být prorok, poněvadž jinak by poznal, co je ta žena zač. Ježíš ale moc dobře věděl, co je ta žena zač. I o každém z nás Ježíš ví, co jsme kdo zač. A dobře viděl i do srdce svého opatrného hostitele. Proto mu vyprávěl dětsky prostý příběh o dvou dlužnících a na závěr mu položil velmi jednoduchou otázku. Jako by se ho zeptal, kolik je jedna a jedna. Tak jednoduché je evangelium. Tak

jednoduché je ve skutečnosti křesťanství. Je to cesta, na které „ *i nejhroupější nezbloudí.* “ (Iz 35, 8c BKR) Samozřejmě bude věřitele více milovat ten, komu bylo odpuštěno více. Bůh je největší věřitel ve vesmíru a je ochoten odpustit nám, co mu dlužíme. Svého vlastního Syna poslal na svět, aby svou vlastní krví náš dluh zaplatil. Kdo tomu skutečně uvěří, tomu budou odpuštěny jeho hříchy. Takový člověk také Boha velmi miluje, poněvadž poznal, jak moc mu Bůh odpustil. V takové situaci byla žena z evangelijního příběhu.

Pán Ježíš staví vřelost ženy do kontrastu s odměřenou pohostinností farizeje. Vlastně to ani žádná pohostinnost nebyla. Spíše šlo o vypočítavé chování člověka, který chtěl získat informace. Šimon jistě věděl, že není bez hříchu, avšak pravděpodobně se necítil až tak hříšný. Ve srovnání s ženou nechvalné pověsti si mohl připadat jako velmi dobrý a slušný člověk. Je to jeden z běžných omylů nás lidí, že se srovnáváme mezi sebou navzájem. Podléháme dojmu, že nejsme tak špatní, protože neděláme ty věci jako někdo. Z Božího pohledu jsme na tom však všichni stejně. Všichni jsme jeho dlužníky. Všichni potřebujeme jeho odpuštění. „ *Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy;* “ (Ř 3, 22b – 23 EP)

Žena přijala od Ježíše odpuštění hříchů. Můžeme ho přijmout i my. Projevila vřelou lásku ke Kristu. Byl to vnější projev jejího pokání a víry. Ano, vnějšímu pozorovateli mohlo její chování připadat divné. Ježíš však viděl k jejímu srdci. Co všechno se v té ženě asi dělo, když byla u nohou Pána Ježíše! Poznání jejích hříchů, uvědomění si jejich závažnosti. Zármutek nad nimi. Zároveň ale hluboká důvěra vůči Kristu. Radost, láska k Pánu Ježíši. Dojetí. Může začít nový život. *Chce začít nový život!* Ráda opustí to, jak žila dřív. Je tu někdo, kdo je bez hříchu. A přece jí její hříchy odpouští a dává jí možnost z nich vyjít. Uvěřila v Ježíše a Ježíš jí její hříchy odpustil. Její víra ji zachránila. A stejně může nás zachránit naše víra – když se bude upínat ke Kristu.

Takový vliv na ni měl Ježíš! S farizejem Šimonem se asi potkávala delší dobu, stejně jako s mnoha dalšími lidmi toho místa. Farizej však pro ni nebyl povzbuzením k pokání. Nebyl pro ni šancí k novému začátku. Stejně jako mnoho ostatních lidí ženou pohrdal. To ji však nemohlo změnit k lepšímu. Změnila ji až Kristova láska. Jako sbor potřebujeme zápasit o to, aby z nás dýchal duch Ježíšův a ne duch farizejský (srov. Ř 8, 9).